Це було на Курщині.

На березі річки.

Учні мої вудили рибу, а я взяв рушницю і подався стріляти куликів. Потихеньку я скрадався берегом до якоїсь мілини. "Пиї-віт!" — схоплювався куличок-пісочник і летів, немов креслив крейдою пряму лінію на дзеркалі ріки. Бумс! — стріляв я — і куличок падав, як біла крапка на дзеркало. Я швидко роздягався і плив до кулика.

З нами була Леда — собака. Це була на диво ласкава й ніжна лягава. Коли полювали мої учні, я розважався, граючися з нею, і вона від мене не відходила. Але, вибираючись стріляти, я її з собою не брав, бо вона гасала попереду й зганяла куликів, а я не вмів нею командувати: тримати її при нозі.

Та варт їй було почути мій постріл, як вона мчала, перестрибуючи канави, мені на підмогу й послужливо розганяла геть усю куличву, так що мені не випадало й вистрілити більше.

Я повернувся назад і ліг на сонячній траві. Вона й собі лягла і враз заснула здоровим собачим сном, ледве повискуючи проти сонця.

Тоді я тихенько звівся, поволі-волі, та до річки, та аж до мілини. Зігнав куличка — бумс! — кулик упав на воду, наче розбив дзеркало. Я роздягся й поплив. Леда була вже тут і попливла за мною.

Довелося знову вернутись на те саме сонячне місце й лягти. Лягла й Леда, але поклала лапу мені на груди — мовляв, не втечеш тепер без мене. І враз заснула. Приснився їй, видно, той самий сон, бо знову вона взялася блаженно повискувати й скиглити, розкошуючи під сонцем.

Я тихенько зсунув її лапу з себе. В ту мить Леда прокинулась і обернула до мене голову. Вона дивилася на мене пильними, зовсім не сонними очима. Але я не рухався, я хропів, що мав сили, ніби не сталося нічого. Леда присунулася ближче, лизнула мене язиком у ніс і знову поклала лапу мені на груди. За секунду вона знов щасливо спала, тільки лапа трохи сіпалась мені по сорочці.

Так вона й не дозволила мені полювати без неї куликів. Уночі, коли я вклався на сіні, міркуючи вранці вибігти на болото, чи не пролетить якесь зайшле чиря, з хати з'явилася Леда. Вона довго борсалася коло мене в сіні, укладаючись так, щоб билля не лізло в ніс, чхала, качалась, вищала, нарешті притулилась і заснула.

Перед тим, як заснути, вона знову поклала лапу мені на груди.